

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. J.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem v Chomutově, ul. Kadaňská č. p. 3550, PSČ 460 03, proti **žalovanému: Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem v Praze, ul. Kloknerova č. p. 26, P.O. Box 69, PSČ 148 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. MV-86609-8/PO-N-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, ze dne 11. 8. 2014, č. j. MV-86609-8/PO-N-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 19. 5. 2014, č. j. HSUL-CV-157/2014, kterým byl žalobce dle ust. § 42 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Hasičského záchranného sboru České republiky, a to dnem tohoto rozhodnutí, když provozoval v období od 18. 7. 2002 dodnes (*pozn. soudu – tj. do dne*

vydání rozhodnutí) ohlašovací řemeslnou živnost s předmětem podnikání „hostinská činnost“ a v období od 24. 10. 2013 dodnes (*pozn. soudu – tj. do dne vydání rozhodnutí*) koncesovanou živnost s předmětem podnikání „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“, a to v provozovnách pod názvy IRISH PUB SHAM ROCK a Restaurace Pražák obě na adrese Jirkov, ul. Kostelní č. p. 75. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě nejprve obecně namítl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a zmatečné, když jím bylo zasaženo do osobních práv žalobce.

V návaznosti na to žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru bylo opřeno o ust. § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, neboť měl porušit zákaz uvedený v ust. § 48 odst. 2 téhož zákona tím, že měl vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle citovaného zákona. Prvostupňový správní orgán ovšem porušení daného zákazu dovozuje pouze z nahlédnutí do živnostenského rejstříku, z něhož vyplývá, že žalobce je držitelem jednak ohlašovací řemeslné živnosti s předmětem podnikání „hostinská činnost“ a jednak koncesované živnosti s předmětem podnikání „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“. Žalobce přitom tím, že je držitelem dvou živnostenských oprávnění, neporušil zákaz uvedený v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, neboť žádost o jejich vydání si podal pouze za účelem, aby se mohl účastnit na pořádání sociálních, charitativních a kulturních činností, které se konají v Kulturním domě Jirkov, jehož správou je žalobce pověřen, přičemž žalobce se konkrétně podílí na organizaci a pořádání akcí pro mateřské školy, lidové školy umění, popř. zajišťuje správu objektu pro pořádání akcí pro obecně prospěšnou společnost Paraple či v objektu zajišťuje prostory pro odborné přednášky a různé besedy a taneční večery pro seniory. K tomu, aby žalobce mohl tyto akce pro jednotlivé subjekty v daném kulturním domě zajišťovat, byl nucen požádat o živnostenské oprávnění v oboru hostinské činnosti a s tím nerozlučně související živnosti v oboru prodeje kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že obě živnosti žalobce neprovozuje za účelem výdělečné činnosti, neboť mu ani žádný příjem nepřinášejí, nýbrž žalobci slouží jako prostředek k realizaci uvedených činností. Navíc na pořádaných akcích se žalobce ani osobně neúčastní, jelikož obsluhu na nich zajišťují učni středních odborných učilišť v rámci své povinné praxe s dohledem osoby odborně způsobilé.

S ohledem na výše uvedené si žalobce není vědom porušení zákazu uvedeného v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, když cílem daného ustanovení není zabránit příslušníkovi bezpečnostních sborů v provozování jiné činnosti či získání jakéhokoli jiného příjmu, nýbrž zabránit střetu osobních zájmů příslušníka bezpečnostních sborů se zájmy služebního poměru nebo zabránit snižování autority a vážnosti tohoto příslušníka v očích veřejnosti nebo ohrožování jiných služebních zájmů bezpečnostního sboru. Na podporu tohoto názoru pak žalobce odkázal na komentář obsažený v publikaci JUDr. Petra Tomka, Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, nakl. ANAG, 2012, s. 182-183. Výše popsané žalobcovy aktivity dle přesvědčení žalobce nemají vliv na plnění jeho služebních povinností a ani nesnižují vážnost a autoritu bezpečnostního sboru v očích veřejnosti, ba naopak. Nelze proto tvrdit, že žalobce porušil zákaz uvedený v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, neboť i veřejně prospěšná činnost směřující k uspokojení sociálních, zdravotních, humanitárních, charitativních, kulturních, sportovních či výchovných zájmů občanů je

explicitně dovolena dle pokynu ředitele žalovaného ze dne 28. 3. 2013. Navíc ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod musí být šetřeno podstaty a smyslu základních práv při jejich omezování, kdy omezení nesmí být zneužito k jiným účelům, než pro které bylo stanoveno. Pokud tedy sporné ustanovení zákona připouští více možností výkladu, je třeba zvolit takový výklad, který co nejvíce šetří omezované základní právo.

Žalobce dále namítl, že prvostupňové rozhodnutí ani neuvádělo, jakým konkrétním způsobem měl žalobce porušit zákaz uvedený v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, jakou konkrétní činností žalobce snižoval autoritu a vážnost příslušníka bezpečnostního sboru v očích veřejnosti, či jakými konkrétními úkony ohrožoval žalobce služební zájmy bezpečnostního sboru. V daném rozhodnutí rovněž absentuje zjištění, zda se u žalobce jednalo o výdělečnou činnost, přičemž žalobce sám k tomu uvádí, že mu žádný jiný příjem než ze služebního poměru neplyne.

Dále žalobce namítl, že žádosti o příslušná živnostenská oprávnění si podával ještě před účinností zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, a to za předchozího souhlasu krajského ředitele. Proto měl být žalobce ze strany bezpečnostního sboru upozorněn, že jeho vedlejší činnost koliduje či mohla by kolidovat se zákazem uvedeným v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, a měl být vyzván, aby se případně takové činnosti již nadále vyvaroval. Toto však učiněno nebylo a žalobce, který má za sebou mnohaletou praxi a cenné zkušenosti z dlouhodobého služebního poměru, byl striktně z formálních důvodů bez dalšího zkoumání ze služebního poměru propuštěn.

Vedle toho žalobce namítl, že ředitel žalovaného se v žalobou napadeném rozhodnutí jeho odvolacími námitkami nezabýval a čistě formálně odvolání zamítl, čímž výrazně pochybil. Navíc žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje ani základní a řádné odůvodnění ve smyslu ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čili z jakých podkladů bylo vycházeno, jak byly podklady hodnoceny, jaké úvahy vedly k vydání rozhodnutí. Ředitel žalovaného se ani nezabýval žalobcem namítanou tvrdostí zákona při bezmyšlenkovité a formalistické aplikaci zákazu uvedeného v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, když neobsahuje žádná nová fakta.

K věci uvedl, že neakceptuje žalobcovu argumentaci, že obě své živnosti, a to ohlašovací řemeslnou živnost s předmětem podnikání „hostinská činnost“ a koncesovanou živnost s předmětem podnikání „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“, byl žalobce nucen si opatřit pouze proto, aby se mohl účastnit na pořádání sociální, charitativní a kulturní činnosti pořádané v Kulturním domě Jirkov, jehož správou je pověřen, a to pro mateřské školy, lidové školy umění, obecně prospěšnou společnost Paraple, odborné přednášky a různé besedy a taneční večery pro seniory. Žalovaný nadále setrvává na argumentaci správních orgánů obou stupňů, jež vychází přímo ze zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, a to jeho ust. § 48, které je konstruováno negativně, čili zakazuje vše, vyjma toho, co povoluje. Z ust. § 48 odst. 2 citovaného zákona vyplývá, že příslušník bezpečnostního sboru nesmí vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona vyjma případů uvedených v ust. § 29, § 31 a § 33 písm. a) a vyjma dalších činností stanovených interními předpisy vydanými řediteli bezpečnostních sborů. Ředitel žalovaného tedy měl možnost povolit interním aktem určité výdělečné činnosti formou služebního

předpisu v podobě Pokynu žalovaného ze dne 28. 3. 2013 s tím, že ostatní činnosti jsou zakázány. Porušení tohoto zákazu je pak samostatným propouštěcím důvodem dle ust. § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů. Závěrem žalovaný soudu navrhl, aby si případně vyžádal od žalobce správce daně jeho roční vyrovnání daně za roky 2011 až 2013, z nichž jednoznačně vyplývá, zda žalobce v rozporu s ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů vykazoval příjmy z jiné výdělečné činnosti než ze služby v bezpečnostním sboru.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

V daném případě bylo mezi žalobcem a žalovaným sporu ohledně toho, zda žalobce tím, že byl držitelem živnostenského oprávnění na ohlašovací řemeslnou živnost s předmětem podnikání „hostinská činnost“ v provozovně IRISH PUB SHAM ROCK a živnostenského oprávnění na koncesovanou živnost s předmětem podnikání „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“ v provozovně Restaurace Pražák, kdy obě provozovny byly na adrese Jirkov, ul. Kostelní č. p. 75, kde se nachází Kulturní dům Jirkov, a vykonával dotýcnou živnostenskou činnost souběžně se svým služebním poměrem, se dopustil porušení ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, které ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. f) téhož zákona zakládá důvod k propuštění ze služebního poměru, či nikoliv.

V ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů je zakotveno, že příslušník nesmí vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona s tím, že toto omezení se nevztahuje na případy uvedené v ust. § 29, § 31 a § 33 písm. a) tohoto zákona a na další činnosti stanovené interními akty vydanými řediteli bezpečnostních sborů. Aplikace výjimky zakotvené v ust. § 29, § 31 a § 33 písm. a) tohoto zákona nebyla dána, což nebylo nikým z účastníků rozporováno, neboť žalobce nebyl příslušníkem zařazeným v záloze činné nebo záloze zvláštní nebo v neplacené záloze, jímž je jiná výdělečná činnost povolena. Z citovaného ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů tedy plyne, že zakazuje všechny jiné výdělečné činnosti než službu dle tohoto zákona, vyjma těch, které povoluje, přičemž k tomuto povolení může dojít i na základě interních aktů vydaných řediteli jednotlivých bezpečnostních sborů. V daném případě tímto interním aktem byl v době

rozhodné Pokyn ředitele žalovaného ze dne 28. 3. 2013, č. 22, k provedení ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů (dále jen „Pokyn žalovaného ze dne 28. 3. 2013“), který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2013.

V čl. 1 odst. 1 písm. a) Pokynu žalovaného ze dne 28. 3. 2013 je stanoveno, že zákaz výdělečné činnosti podle ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů se nevztahuje rovněž na veřejně prospěšnou činnost směřující k uspokojení sociálních, zdravotních, humanitárních, charitativních, kulturních, sportovních a výchovných zájmů občanů, na což poukazoval žalobce, s tím že díky tomuto explicitnímu povolení ředitele žalovaného nebyl dán důvod k jeho propuštění ze služebního poměru, neboť obě živnosti mu nepřinášely žádný příjem a byly provozovány jen pro mateřské školy, lidové školy umění, obecně prospěšnou společnost Paraple, odborné přednášky a různé besedy a taneční večery pro seniory. S tímto žalobcovým náhledem na věc se soud neztotožnil.

Pro daný případ bylo podstatné zjištění žalované strany učiněné v rámci kontroly ekonomické aktivity příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky služebně zařazených u Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje prostřednictvím Administrativního registru ekonomických subjektů, že žalobce jakožto příslušník bezpečnostního sboru je ekonomicky aktivním subjektem provozujícím živnost dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), když od 18. 7. 2002 nejméně do dne vydání správního rozhodnutí provozuje ohlašovací řemeslnou živnost s předmětem podnikání „hostinská činnost“ a od 24. 10. 2013 nejméně do dne vydání správního rozhodnutí provozuje koncesovanou živnost s předmětem podnikání „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“. Tato živnostenská činnost je přitom nepochybně výdělečnou činností, když dle legální definice obsažené v ust. § 2 živnostenského zákona je živnostenská činnost soustavnou činností, kterou provozuje podnikatel samostatně pod vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených živnostenským zákonem. Živnostenská činnost je z pohledu zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů vždy jinou výdělečnou činností bez ohledu na to, zda z ní provozovatel živnosti generuje zisk, na které subjekty je cílena a z jakých důvodů.

Žalobcova argumentace o tom, že obě výše specifikované živnosti mu nepřinášely žádný příjem a byly provozovány jen pro mateřské školy, lidové školy umění, obecně prospěšnou společnost Paraple, odborné přednášky a různé besedy a taneční večery pro seniory, je tedy lichá. Z tohoto důvodu nebylo nutné, aby žalovaná strana ve správním řízení zjišťovala, jakých příjmů z živnostenské činnosti vykonávané žalobcem souběžně s jeho služebním poměrem žalobce dosahoval, a aby výsledné zjištění pak bylo uváděno v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Pokud tedy v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů absentoval údaj o tom, zda žalobce dosahoval příjmů ze své živnostenské výdělečné činnosti, nezpůsobuje to jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění, a tedy vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by je bylo třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Z téhož důvodu ani soud v rámci soudního řízení nepřikročil k prověřování žalobcových příjmů z jeho živnostenské činnosti u jeho správce daně, jak případně navrhoval žalovaný, když to nemělo pro daný případ žádnou relevanci.

Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že živnostenskou výdělečnou činnost, která v daném případě spočívala v hostinské činnosti a prodeji kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin, jednoznačně nelze podřadit pod čl. 1 odst. 1 písm. a) Pokynu žalovaného ze dne 28. 3. 2013,

a tedy povolené provozování výdělečné činnosti v podobě veřejně prospěšné činnosti směřující k uspokojení sociálních, zdravotních, humanitárních, charitativních, kulturních, sportovních a výchovných zájmů občanů. Pod pojem veřejně prospěšná činnost zjevně nespadá provozování hostinské činnosti a prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin. Žalobcova živnostenská výdělečná činnost je proto z pohledu Pokynu žalovaného ze dne 28. 3. 2013 svébytnou kategorií výdělečné činnosti, která však není obsažena v taxativním výčtu výdělečných činností uvedených v čl. 1 odst. 1 Pokynu žalovaného ze dne 28. 3. 2013, které lze vykonávat souběžně se služebním poměrem. Žalobcova živnostenská činnost tudíž podléhala zákazu uvedenému v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů.

Dále soud uvádí, že žalobce naprosto neopodstatněně namítal, že měl být ze strany bezpečnostního sboru upozorněn, že jeho vedlejší činnost koliduje či mohla by kolidovat se zákazem uvedeným v ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, a měl být vyzván, aby se případně takové činnosti již nadále vyvaroval. K tomu soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že dnem 1. 1. 2007, kdy vstoupil v účinnost zákon o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, vznikla všem příslušníkům, kterým byl podle dosavadních právních předpisů udělen souhlas k výkonu mj. živnostenské výdělečné činnosti, povinnost bez zbytečného odkladu učinit úkon směřující k ukončení této činnosti v souladu s příslušnými právními předpisy, podle nichž je tato činnost vykonávána, pokud dotyčná živnostenská výdělečná činnost nebyla povolena ve smyslu ust. § 48 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů. Tato povinnost byla výslovně zakotvena v ust. § 220 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, a proto měl žalobce počínaje dnem 1. 1. 2007 zákonnou povinnost učinit bez zbytečného odkladu úkon směřující k ukončení jeho živnostenské činnosti, neboť jednotlivými pokyny ředitele žalovaného, a to pokyn ze dne 21. 12. 2006, č. 20, dále pokyn ze dne 31. 5. 2011, č. 24, dále pokyn ze dne 16. 8. 2012, č. 34, a dále Pokyn žalovaného ze dne 28. 3. 2013, nebyla žalobcova živnostenská výdělečná činnost povolena. Tuto zákonnou povinnost žalobce nesplnil, když dokonce počínaje dnem 24. 10. 2013, tedy přes tehdy platný a účinný Pokyn žalovaného ze dne 28. 3. 2013, začal vedle ohlašovací živnosti s předmětem podnikání „hostinská činnost“ provozovat i koncesovanou živnost s předmětem podnikání „prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce s provozováním svých živností neustal ani poté, co byl prvostupňovým správním orgánem dopisem ze dne 27. 1. 2014, č. j. HSUL-578-8/KKŘ-2014, upozorněn na to, že bylo zjištěno, že provozuje živnosti a že toto provozování je v rozporu s ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů. Žalobce přitom neustal s provozováním svých živností ani poté, co mu bylo doručeno dne 9. 5. 2014 oznámení o zahájení správního řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. Žalobce se nikterak nesnažil svoji živnostenskou činnost ukončit či alespoň pozastavit a namísto toho se toliko uchýlil k nesouhlasným polemikám s názory prvostupňového správního orgánu o tom, že se nedopustil porušení ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů.

Žalobce rovněž zjevně neopodstatněně namítal, že správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích nezabývaly, jakým konkrétním způsobem měl žalobce porušit ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů. Je tomu tak proto, že toto ustanovení jednoznačně stanovuje, že příslušník bezpečnostního sboru nesmí vykonávat jinou výdělečnou činnost než tu, která je povolena, aniž by zde byly stanoveny další podmínky daného zákazu, např. v podobě vlivu vykonávané činnosti na plnění služebních povinností, jejího vlivu na vážnost či autoritu bezpečnostních sborů v očích veřejnosti atd., jak mylně dovozoval žalobce.

Zákaz výkonu jiných výdělečných činností než těch, které jsou povoleny, tak, jak je zakotven ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, není nijak podmíněn tím, že vykonávaná jiná výdělečná činnost musí současně ovlivňovat (negativně) plnění služebních povinností, vážnost či autoritu bezpečnostních sborů v očích veřejnosti atd. Zákonodárce koncipoval dotýčný zákaz jako nepodmíněný, a to za použití jednoznačné formulace, takže dvojí výklad nenabízí, čímž nepřichází v úvahu porušení čl. 4 odst. 4 Listiny, jak dovozoval žalobce. Z tohoto důvodu nebylo nutné, aby se správní orgány obou stupňů těmito podružnými aspekty zabývaly, a proto jejich rozhodnutí soud nevyhodnotil jako nedostatečně zdůvodněná a zatížená vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by je bylo třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

K námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud ještě uvádí, že neshledal, že by ředitel žalovaného ve svém rozhodnutí pominul některou ze žalobcových odvolacích námitek a že by jeho odvolání zamíтал z formálních důvodů za bezmyšlenkovité aplikace ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů. Nic takového soud neshledal, když ředitel žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve podrobně předeštel veškeré žalobcovy námitky a posléze na ně reagoval svébytným, řádným a výstižným odůvodněním, které plně odpovídá dikci ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Z odůvodnění daného rozhodnutí totiž bezpečně vyplývá, z jakých podkladů a skutečností bylo vycházeno, jaké úvahy a proč byly činěny, popř. nečiněny, a proč bylo odvolání žalobce zamítnuto. Jako adekvátní reakci soud přitom vyhodnotil i jeho názor, že se tou kterou odvolací námitkou dále nebude zabývat, neboť nenalézá odraz v zákonné úpravě.

Závěrem soud shrnuje, že za situace, kdy ve správním řízení bylo bezpečně prokázáno, že žalobce provozováním živnostenských činností souběžně se svým služebním poměrem porušil ust. § 48 odst. 2 zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů, tak žalované straně nezbylo nic jiného než uzavřít, že v daném případě byl ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. f) téhož zákona naplněn důvod k propuštění žalobce ze služebního poměru, když toto ustanovení obligatorně zakotvuje, že příslušník bezpečnostního sboru musí být propuštěn, pokud porušil omezení stanovená mj. v ust. § 48 citovaného zákona. Pro případné úvahy o přílišné tvrdosti zákona ze strany správních orgánů obou stupňů tak nebyl dán žádný prostor vzhledem k striktní dikci ust. § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služeb. poměru příslušníků bezp. sborů.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu všech uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová